

Sygn. akt IV KK 361/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **M. S.** (poprzednio **K.**)
obwinionej o wykroczenia z art. 86§1 k.w.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 sierpnia 2021r.
na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k.
kasacji wniesionej – na niekorzyść – przez Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 25 maja 2021r., sygn. akt II Ka (...),
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 23 lutego 2021r., sygn. akt II W
(...) i umarzającego postępowanie

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P. w postępowaniu
odwoławczym**

UZASADNIENIE

M. S. (poprzednio **K.**) została obwiniona o to, że:

1. w dniu 16 marca 2019r., około godz. 00:00, w miejscowości M., na drodze publicznej numer (...), kierując autobusem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w trakcie wykonywania manewru skrętu w lewo w drogę podporządkowaną, nie zachowała należytej ostrożności, czym doprowadziła do spowodowania

zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w postaci kolizji drogowej z samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...),

tj. o wykroczenie z art. 86§1 k.w.

2. w dniu 16 marca 2019r., około godz. 00:29, w miejscowości M., w rejonie przystanku autobusowego usytuowanego przy sklepie B., kierując na drodze publicznej autobusem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w trakcie wykonywania manewru cofania w zatokę autobusową, nie zachowała należytej ostrożności, czym doprowadziła do spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w postaci kolizji drogowej z samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...),

tj. o wykroczenie z art. 86§1 k.w.

Zarządzeniem z dnia 6 grudnia 2019r., sygn. akt II W (...), na podstawie art. 59§2 k.p.w., wszczęto przeciwko M. S. postępowanie o ww. wykroczenia (k. 103).

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2021r., sygn. akt II W (...), Sąd Rejonowy w P. uznał obwinioną za winną popełnienia zarzucanych jej wykroczeń z art. 86§1 k.w. i na podstawie art. 86§1 k.w., przy zastosowaniu art. 9§2 k.w., wymierzył jej łącznie karę grzywny w kwocie 800,- zł.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła M. S., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania w postaci art. 2 pkt 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., oraz błąd w ustaleniach faktycznych. W konsekwencji obwiniona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku *„poprzez uchylenie wyroku w części uznania obwinionej za winną i przekazanie sądowi do ponownego rozpoznania i uniewinnienie”*.

Wyrokiem z dnia 25 maja 2021r., sygn. akt II Ka (...), Sąd Okręgowy w P. uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5§1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45§1 k.w. umorzył postępowanie w sprawie.

Kasację od powyższego wyroku, na niekorzyść M. S., wywiódł Prokurator Generalny, podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 45§1 k.w. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 23 marca 2017r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2017.966), obowiązującym od dnia 1 czerwca 2017r., polegającego na błędnym przyjęciu, że w przypadku wszczęcia postępowania

przed upływem roku od czasu popełnienia wykroczenia jego karalność ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu, co skutkowało wadliwym uznaniem, że w dacie rozpoznania sprawy przez Sąd Odwoławczy nastąpiło przedawnienie orzekania i w konsekwencji bezpodstawne umorzenie postępowania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna w stopniu wymaganym przez art. 535§5 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 5 października 2019r. (zmienionym przez art. 1 pkt 93 ustawy z dnia 19 lipca 2019r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U.2019.1694), co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu i w składzie jednoosobowym (art. 15§4 k.p.w.). Zaskarżone orzeczenie zapadło bowiem z rażącą obrazą art. 45§1 k.w. i skutkowało błędnym rozstrzygnięciem w postaci umorzenia postępowania w oparciu o art. 5§1 pkt 4 k.p.w.

Stosownie do treści art. 45§1 k.w., w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 23 marca 2017r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2017.966), obowiązującym od dnia 1 czerwca 2017r., karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, zaś w przypadku, gdy w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem dwóch lat od zakończenia tego okresu. Jak słusznie wskazuje w uzasadnieniu kasacji skarżący, dwuletni termin rozpoczyna swój bieg dopiero z chwilą zakończenia podstawowego, rocznego okresu, a zatem karalność wykroczenia zostaje niejako przedłużona o dwa lata, a przedawnienie, w przypadku, gdy w rocznym terminie dojdzie do wszczęcia postępowania, następuje dopiero po upływie trzech lat od popełnienia czynu.

Bezspornym jest, że w przedmiotowej sprawie postępowanie w sprawie o wykroczenia, które miały zostać popełnione w dniu 16 marca 2019r., zostało wszczęte w dniu 6 grudnia 2019r. na mocy zarządzenia Prezesa Sądu Rejonowego w P. (art. 59§2 k.p.w.), a zatem w okresie rocznym, o którym mowa w art. 45§1 k.w. Skutkiem powyższego, termin przedawnienia karalności wykroczeń zarzucanych M. S. uległ wydłużeniu o dwa lata, tj. z dnia 16 marca 2020r. do dnia 16 marca 2022r.

Rację ma zatem autor kasacji podnosząc zarzut rażącego naruszenia przez Sąd Odwoławczy prawa materialnego, tj. art. 45§1 k.w., który skutkowało

bezzasadnym umorzeniem wobec obwinionej postępowania w sprawie o wykroczenia.

Z tych też przyczyn konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy winien w ponowionym postępowaniu odwoławczym rozpoznać merytorycznie apelację M. S., czego dotychczas nie uczynił.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.